

§ 13, odst. 1 zák. č. 225/1922 stanoví, že, uprázdní-li se byt, obývaný v den vyhlášení cit. zák. (19. srpna 1922) státním zaměstnancem tím, že zaměstnanec byl služebně přeložen do jiné obce, smí býti byt takový pronajat jenom státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, byli byt ten zajištěn dříve, než vlastník domu obdržel výpověď z bytu.

Ustanovení to obsahuje kogentní dispositivní předpis zákona, který za jeho účinnosti brání uskutečnění jinakých nájemních smluv, třeba byly platně uzavřeny před vydáním cit. zák. a nejde vůbec o to, že by zákon ten byl vypraven zpětnou platností.

Ježto žádná z námitek majitelkou domu vznesených nebyla uznána důvodnou, bylo její stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 3055.

Dávka z přírůstku hodnoty: Podle § 12, odst. 1, druhé věty a § 13, odst. 4 česk. dávk. řádu z r. 1915 nehledí se při zjišťování rozhodné doby pro určení procenta srážkového k době před 1. lednem 1903.

(Nález ze dne 4. ledna 1924 č. 22.512/23).

Věc: Karel a Amalie L. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dle přiznání k dávkce z přírůstku hodnoty prodali st-lé smlouvou trhovou z 20. října 1919 dům č. p. — v P. a udali, že domu nabyli trhovou smlouvou 5. června 1897. Platebním rozkazem byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty a dle odst. 6 plat. rozkazu snížena dávka vzhledem k tomu, že držba pro vyměření dávky rozhodná trvala více než 15 a ne déle než 20 let, o 30%. K stížnosti, směřující jednak proti postupu při vyměření dávky, jednak proti výpočtu srážky, žal. úřad zrušil platební rozkaz v bodě 1) za účelem nového zjišťování nabývací hodnoty, zamítl však stížnost proti povolenému procentu srážkovému a to proto, že se dle § 12, odst. 1, věty druhé d. ř. z roku 1915 při zjišťování rozhodné držby nehledí k době před 1. lednem 1903.

Stížnost, směřující proti posléz uvedené části rozhodnutí zsv-u, uvádí, že »ustanovení, na které se rozhodnutí v odpor brané odvolává, jest nesprávně vykládáno, neboť při tomto výkladu by bylo v odporu s ustanovením § 13, odst. 4; řád, jímž zavedena byla zemská a obecní dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z r. 1915, měl totiž obmezenou dobu působnosti, neboť dle § 31 tohoto řádu končila působnost jeho dnem 31. prosince 1917. Kdyby se tudíž druhá věta odst. 1 § 12 vykládala tak, jako činí rozhodnutí v odpor brané, nemohla by za působnosti tohoto řádu držba trvati nikdy déle než 15 let a pak ustanovení tohoto řádu, dle něhož se obnos dávky sníží o 40% při trvání držby více než 20 let a ne déle než 25 a o 50%, trvá-li držba rozhodná více než 25 let, byla by úplně bezúčelná a nemístná, poněvadž by za platnosti tohoto řádu nemohl tento případ vůbec nikdy nastati; nedá se

pak myslí, že by zákonodárce do určitého zákona dával ustanovení úplně bezúčelná a že by řešil i ony případy, které nikdy dle tohoto zákona nastati nemohou; poněvadž však řád z r. 1915 má toto ustanovení při své obmezené době působnosti, jest prý samozřejmé, že ustanovení toto mělo svůj účel a celý řád musí býti vykládán tak, aby účelu tohoto bylo dosaženo. Z tohoto důvodu nutno větu druhou odst. 1 § 12 vykládati tak, že výrazem »doba« rozumí řád jen datum.«

Výkladu tomuto nelze přisvědčiti; § 13, odst. 4 česk. d. ř. přihlíží při stanovení procentuální srážky výslovně jen k držbě pro vyměření dávky rozhodné. Doba tato jest však určena v § 12, který jedná o základu pro vyměření dávky a výslovně z tohoto základu vylučuje držbu před 1. lednem 1903; z toho plyne, že ustanovení § 13, odst. 4 dle znění a smyslu odpovídá úplně ustanovení § 12, a jest z toho zřejmo, že zákonodárce v žádném směru nepřipustil, aby bylo přihlíženo na dobu před 1. lednem 1903; rozpor st-lem namítaný jest jen zdánlivý a vysvětluje se tím, že zákonadárce počítal s případným pozdějším prodloužením působnosti zákona, takže by se mohly vyskytnouti případy držby i nejdějšího trvání v § 12 uvedeného.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3056.

Dávka z přírůstku hodnoty: I. Zemský zákon slezský z 2. května 1903 č. 35 z. z. o dávce z přírůstku hodnoty platil i pro převody nemovitostí nastalé v plebiscitním území ve Slezsku v době, kdy tam prozatímní vládu vedla mezinárodní komise. — II. V jaké měně jest dávku v takovém případě vyměřiti? — III. Jak se hradí útraty soudního odhadu?

(Nález ze dne 5. ledna 1924 č. 14.923/23).

Prejudikatura: Boh. 58 a 2606 adm.

Věc: Dědici po Josefíně S. a firma J. G. v Českém Těšíně proti zemské správní komisi v Opavě o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím žal. úřadu byla Josefě S. vyměřena dávka z přírůstku hodnoty za nemovitosti zcizené částkou 1602 K 19 h.

O stížnosti dědici proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Jest nesprno, že kupní smlouva uzavřena v Těšíně (českém) o nemovitosti v Š. dne 23. března 1920, tedy v době, kdy Těšín a Š. byly v plebiscitním území a pod správou polských úřadů. St-lé z toho dovozují, že vyhlášení zsk pro Slezsko č. 10, jímž byla na rok 1920, jak z nař. rozhodnutí konstatováno, prodloužena platnost zem. zák. z 2. května č. 35, nemohlo platiti a poukazují k tomu, že polské úřady až do oddělení Těšína, t. j. do 10. srpna 1920 řízení o vyměření dávky z přírůstku hodnoty nezhájily, dávku nepředepsaly, takže žal. úřad není oprávněn nyní platebním rozkazem z 3. února 1923 dávku předepsati.

Názor ten nelze uznati správným.